

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **N. N. T.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 10. 2012 čj. MV-40411-13/SO-2012

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 10. 2012, č. j. MV-40411-13/SO-2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen Komise) ze dne 8. 8. 2012 č. j. MV-40411-7/SO-2012. Tímto rozhodnutím Komise zamítla návrh žalobce na obnovu řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které bylo ukončeno dne 31. 1. 2009.

Žalobce úvodem žaloby zdůrazňuje, že proti němu bylo vedeno nezákonné trestní řízení a více než 1 rok byl omezen na osobní svobodě a v přímé souvislosti s tím mu uplynula platnost stávajícího pobytu. Orgány veřejné správy namísto jakéhokoliv projevu omluvy či alespoň lítosti nevyhověly žádosti žalobce o obnovu řízení. Takový postup nelze považovat za hodný právního státu a zcela protičečí jeho principům.

Žalobce byl v době platnosti jeho povolení k pobytu zadržen pro podezření ze spáchání trestného činu a následně omezen na osobní svobodě uvalením vazby. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od

5. 3. 2007 do 27. 2. 2008. Dne 30. 9. 2007 byl žalobce vzat do vazby. Otázku svého pobytového statusu nemohl z vazební věznice řádným způsobem řešit. Proto prostřednictvím svého zástupce spíše z důvodu právní opatrnosti podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Této žádosti však nebylo vyhověno, a to právě z důvodu, že žalobce nemohl s ohledem na svůj pobyt ve vazbě poskytnout v tomto řízení potřebnou součinnost. Zejména nemohl předložit cestovní doklad, který je sám o sobě obligatorní zákonnou náležitostí pro vyhovění žádosti.

Teprve dne 3. 11. 2008 bylo pravomocným usnesením Vrchního soudu v Praze rozhodnuto o přijetí peněžitě záruky jako náhrady vazby žalobce a tohoto dne byl žalobce z vazby propuštěn. Teprve rozsudkem ze dne 7. 7. 2011 byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby. Tento rozsudek mu byl doručen dne 22. 9. 2011.

Je zřejmé, že žalobce nemohl projevit řádnou součinnost v době, kdy byl zajištěn ve vazební věznici a nelze mu to klást k tíži. Žalobce přesně nezná okolnosti, za jakých bylo o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnuto a neví, na základě čeho došlo k zamítnutí předmětné žádosti. Nicméně kvůli pochybení orgánů činných v trestním řízení byl žalobce omezen na své svobodě po dobu od 30. 9. 2007 do 3. 11. 2008.

Žalobce se tak dostal kvůli postupu orgánů činných v trestním řízení do situace, kdy byl shledán nevinným, postupem státních orgánů však byl ohrožen jeho pobytový status. Bylo by zcela nepřiměřené, aby to mělo za důsledek také ukončení pobytu žalobce, neboť za opačné situace by k tomu s největší pravděpodobností vůbec nedošlo.

Žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, který již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti. Trestní stíhání vedené proti žalobci dne bylo nezákonné a z vazby byl propuštěn v době, kdy trestní řízení stále pokračovalo, žalobce tedy pod sankcí dalšího omezení na osobní svobodě byl povinen dále pobývat na své hlášené adrese. Neplatnost povolení k pobytu žalobci během jeho vazebního stíhání uplynula a on sám logicky nebyl schopen tuto situaci řešit a bránit se jí. Po více než jednoročním omezení na osobní svobodě pak z důvodu neznalosti a samotné komplikovanosti situace nebyl schopen svůj pobytový status řešit a spoléhal na to, že z logiky věci musí pobývat na území oprávněně, když mu zánik pobytu způsobilo nezákonné trestní stíhání, které bylo pravomocně ukončeno zproštěním viny žalobce v plném rozsahu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že stav věci byl řádně zjištěn a správní orgány nebránily žalobci uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. V jednotlivých stupních řízení bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo.

K námitce nemožnosti předložení cestovního dokladu žalovaný upozorňuje, že k žádosti žalobce ze dne 12. 2. 2008 byl cestovní doklad doložen. Žalobce byl vyzván k doplnění jiných náležitostí, výzvu převzal zmocněný zástupce žalobce, který měl možnost sdělit skutečnost, že žalobce je ve vazební věznici. Námitka, že žalobce neví, na základě čeho byla jeho žádost zamítnuta, není důvodná, neboť z obsahu odvolání, které žalobce osobně předložil, lze zcela nepochybně dovodit, že s důvody zamítnutí žádosti byl dobře obeznámen.

Námitka formalistického přístupu rovněž není důvodná, neboť nebyla porušena objektivní procesní pravidla a žalobce nebyl omezen v žádném procesním právu, nebylo mu znemožněno provést žádný procesní úkon. Žalobce či jeho zmocněnec měli možnost v průběhu nalézacího řízení sdělit, že žalobce se nachází ve vazbě, žalobce však tuto skutečnost sdělil až v odvolacím řízení a odvolací správní orgán přihlédl ke všem

předloženým podkladům, včetně toho, že žalobce byl v době od 30. 9. 2007 do 3. 11. 2008 ve vazbě. Žalovaný proto setrval na názoru, že nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 12. 2. 2008 byla Oblastnímu ředitelství cizinecké policie Praha doručena žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu. Výzvou z 8. 4. 2008 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti. Výzva byla doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce. Rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 6. 11. 2008 čj. CPPH-000728/CI-2008-60 byla žádost žalobce o povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 11. 11. 2008.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání datované dne 21. 11. 2008 a doručené správnímu orgánu prvého stupně dne 24. 11. 2008. Odvolání je podáno osobně žalobcem a mimo jiné v něm uvádí, že od 29. 9. 2007 do 3. 11. 2008 byl ve vazbě v souvislosti s dosud neskončeným trestním řízením. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 1. 2009 č. j. CPR-17286/ČJ-2008-9CPR-C220 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha potvrzeno.

Dne 3. 11. 2011 byl Ministerstvu vnitra doručen návrh žalobce na obnovu řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. V této žádosti žalobce poukazuje na to, že až do dne 3. 11. 2008 byl ve vazbě. Dále uvedl, že rozsudkem ze dne 7. 7. 2011 byl pravomocně zproštěn obžaloby. Žalobce tak má za to, že se dostal kvůli postupu orgánů činných v trestním řízení do situace, kdy byt byl shledán nevinným, postupem státních orgánů byl ohrožen jeho pobytový status.

Žádost o obnovu řízení byla postoupena Komisi, jako správnímu orgánu, na který přešla působnost odvolacího orgánu ve věci rozhodování o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutím Komise ze dne 8. 8. 2012 č. j. MV-40411-7/SO-2012 byla žádost o obnovu řízení zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise zejména uvedla, že skutečnost, že žalobce byl v době od 30. 9. 2007 do 3. 11. 2008 ve vazbě, byla uplatněna v odvolacím řízení a nejedná se tudíž o novou skutečnost.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém zejména uvedl, že správní orgán prvého stupně informací o vazebním stíhání žalobce vůbec nedisponoval. Podstata věci tkví v tom, že pokud by žalobce nebyl vazebně stíhán a věděl o tom, že má odstranit vady žádosti, nepochybně by tak učinil a jeho žádosti by bylo vyhověno. Žalobce je přesvědčen, že základním účelem správního rozhodování je zejména docílit vydání spravedlivého rozhodnutí, které bude úměrné zájmu veřejnému při posouzení zájmu osobního konkrétních účastníků řízení. Povolení obnovy řízení považuje za jediné spravedlivé řešení situace žalobce, který se do této zoufalé situace dostal právě zásadním přispěním nezákonného postupu státu.

Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ze dne 1. 10. 2012, čj. MV-40411-13/SO-2012. Ministr vnitra v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce či jeho zmocněnec měli možnost po celou prvoinstančního řízení sdělit skutečnost, že žalobce je ve vazební věznici. Odvolací správní orgán pak disponoval informací, že žalobce byl v době od 29. 9. 2007 do 3. 11. 2008 ve vazbě, neboť žalobce v odvolání tuto skutečnost namítal. Z těchto důvodů ministr vnitra podané odvolání zamítl a rozhodnutí Komise potvrdil.

Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě, žalovaný se z účasti u ústního jednání omluvil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud musí úvodem zdůraznit, že předmětem jeho přezkumu je toliko řízení o povolení obnovy řízení a může se tedy zabývat jedine otázkou, zda správní orgány správně posoudily (ne)splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Soud není oprávněn nyní přezkoumávat správnost rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť ani správní orgány se nezabývaly otázkou správnosti tohoto rozhodnutí.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*

V daném případě se žalobce domáhá obnovy řízení s poukazem na to, že v době od 29. 9. 2007 do 3. 11. 2008 byl držen ve vazbě. Fakt, že byl žalobce držen ve vazbě, ovšem je skutečností, kterou žalobce v původním řízení uplatnil, neboť ji výslovně uvedl v odvolání. Soud musí souhlasit se správními orgány i v tom, že žalobci nic nebránilo tuto skutečnost správním orgánům sdělit dokonce již dříve, než bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti. Zmocněnci žalobce nepochybně tato skutečnost musela být známa a nic mu nebránilo v tom, aby ji sdělil správnímu orgánu, který řízení v té době vedl.

Držení žalobce ve vazbě tak není nově najevo vyšlou skutečností, kterou žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. Důvod pro povolení obnovy řízení tak naplněn nebyl.

Soud nemůže souhlasit s žalobcem ani v tom, že by zamítnutí jeho žádosti o obnovu řízení bylo sofistickým odůvodňováním zřejmě nespravedlnosti. Pokud žalobce vnímal zamítnutí jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu jako nespravedlivé s tím, že k němu došlo v důsledku jeho držení ve vazbě, nic mu nebránilo v tom, aby již v roce 2009 podal správní žalobu proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. V době doručení tohoto rozhodnutí se přitom žalobce již přibližně dva měsíce nacházel na svobodě.

Obnova řízení je institut, který je primárně určen k nápravě skutkových omylů, tedy pro situace, kdy je skutkový stav, z něhož správní orgán vychází při svém rozhodování, v rozporu s objektivní skutečností. Nic takového ovšem v projednávané věci nenastalo – správní orgány totiž byly žalobcem o jeho trestním stíhání i době jeho držení ve vazbě informovány. Fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry, které správní orgány z těchto (zcela správných a žalobcem nezpochybňovaných skutkových zjištění) vyvodily, nemůže být důvodem pro povolení obnovy řízení. K nápravě vad tohoto typu slouží zcela jiné instituty.

Žalobce musí nést následky toho, že k obraně svých práv zvolil zcela neadekvátní procesní prostředek. Pokud byl v takto nesprávně zvolené cestě k obraně svých práv neúspěšný, nelze to považovat za nespravedlivý přístup, za sofistické odůvodňování zjevné nespravedlnosti ani za přepjatý formalismus.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud současně s rozhodnutím ve věci rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku. Žalobce byl usnesením ze dne 8. 11. 2012, čj. 10A 172/2012-15, vyzván k zaplacení soudního poplatku ve výši 4.000 Kč (3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Na základě této výzvy však žalobce zaslal soudu kolkové známky v celkové hodnotě 5000 Kč. Soud proto podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení přeplatku žalobci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu